

Dorota Modrzewska

Człowiek przyjacielem psa

czyli 35 pytań do lekarza weterynarii

Adama Modrzewskiego

www.piesikot.waw.pl

Drogi czytelniku!

Jeśli sięgnąłeś do tego e-booka to znaczy, że albo chcesz mieć psa, albo masz już jakiegoś i chcesz wiedzieć coś więcej na temat „jak być jego prawdziwym przyjacielem”. Oczywiście zawarte są tu tylko absolutnie podstawowe informacje. Właśnie dlatego całość ujęłam w formie pytań i odpowiedzi do lekarza weterynarii. Wybrałam takie, które najczęściej zadawane były w naszej lecznicy weterynaryjnej. Z moich obserwacji wynika, że często bierze się do domu pieseczka spontanicznie, bez wcześniejszego zastanowienia się jakie to niesie za sobą problemy. Wobec tej nowej sytuacji stajemy często bezradni i przestraszeni, a czasem przygniecenii ogromem odpowiedzialności, aby nowy domownik był z nami szczęśliwy.

Niniejszy poradnik ma za zadanie przegonić nasze obawy i zlikwidować największe znaki zapytania oraz sprawić, aby początki i dalszy rozwój naszej przyjaźni z naszym podopiecznym były naprawdę udane. Zawarte tu porady pozwolą także na lepszy kontakt z lekarzem weterynarii, jeśli sytuacja będzie wymagać jego pomocy.

Chociaż sama nie jestem lekarzem weterynarii, pisałam ten poradnik na podstawie wieloletniej współpracy z moim mężem lekarzem weterynarii Adamem Modrzewskim. Wychowałam także z powodzeniem swoje własne psy i większość z tych porad miałam okazję zastosować osobiście.

Mam nadzieję, że praca ta okaże się pomocna wszystkim miłośnikom psów.

Życzę przyjemnej a przede wszystkim pożytecznej lektury

Dorota Modrzewska

Spis treści

Wybieramy psa	4
Szczeniak w domu.	9
Legowisko.....	10
Jedzenie.....	12
Nauka czystości	13
Żywienie psów.....	14
Żywienie szczeniąt.....	15
Szczepienia psa	17
Pielęgnacja psa	18
Kąpiel.....	18
Czesanie sierści psa	20
Strzyżenie psa.....	22
Pielęgnacja uszu i oczu.....	23
PIELĘGNACJA OCZU.....	23
Podawanie leków psu	24
Pielęgnacja łap i pazurów.....	25
Zdrowie psa	26
Wypadanie sierści	28
Choroby oczu	29
Choroby uszu.....	30
Kamień nazębny	31
Odrobaczenie psa.....	32
Ropomacicze u suki.....	33
Cieczka u suki	33
Cięża urojona u suki	35
Suka ciężarna. Poród.....	36
Poród u suki	37
Wychowanie naszego psa	40
Pies a dziecko	44

Wybieramy psa

1. Panie doktorze, ogólnie wiadomo, że w Polsce słynie z dużej ilości psów. Do pana gabinetu weterynaryjnego przychodzi bardzo wielu zatroskanych zdrowiem swoich czworonożnych przyjaciół ludzi. Wydaje się, że każdy chętnie zapoznałby się z podstawowymi problemami dotyczącymi wyboru odpowiedniego psa, jego zdrowia, żywienia czy pielęgnacji. Może zaczniemy od sprawy zasadniczej jaką jest wybór psa.

Adam Modrzewski: Odpowiedni wybór psa do warunków domowych i rodzinnych, to najważniejsza kwestia do rozstrzygnięcia, jeśli już decyzja o tym, że chcemy kupić psa została dobrze przemyślana i podjęta. Na pewno nie powinno brać się zwierzęcia do domu pod wpływem chwilowego impulsu. Biorąc psa pochopnie, możemy doznać ogromnego rozczarowania ilością nowych obowiązków i trudności, co sprawi, że możemy nie docenić ogromnej wartości, jaką przynosi ze sobą psia miłość i wierność.

Przy wyborze psa należy wziąć pod uwagę kilka podstawowych warunków. Jakie zwyczaje panują w naszym domu. Czy będziemy mieli czas wychodzić na spacer bez względu na pogodę. Niektóre rasy potrzebują szczególnie dużo ruchu i pozbawione go stają się w codziennym życiu niespokojne a niekiedy wręcz agresywne. Osoby starsze lepiej kontaktują się z psami o spokojnym wręcz nawet flegmatycznym charakterze. Kiedy w domu są dzieci. to polecałbym psy łagodne, wesołe i niezbyt duże. Dlatego ważną sprawą jest, czy ma to być pies rasowy, o którym wiele możemy się dowiedzieć ,ale kupno którego związane jest najczęściej z dużymi kosztami, czy też pies nierasowy, tańszy, lecz pełen niespodzianek.

Wybierając psa rasowego najlepiej skorzystać z różnych źródeł informacji, ponieważ różnorodność ras psów pod względem wielkości, wyglądu zewnętrznego i typu użytkowego jest bardzo duża. Ogromnym błędem jest kierowanie się modą na daną rasę lub pod wpływem chwilowych emocji.

Na rynku mamy obecnie wiele albumów poświęconych psom, jak również prawie każda rasa ma swoją monografię, z której dowiemy się wszystkiego na jej temat. Możemy oczywiście udać się także do lecznicy weterynaryjnej i porozmawiać z lekarzem weterynarii, który

odpowie na wszystkie nasze pytania i wątpliwości, a także poinformuje nas o problemach zdrowotnych, jako że niektóre rasy mają szczególne skłonności do różnych chorób. Jego doświadczenie w pracy ze zwierzętami wszystkich ras, płci i wieku będzie niezastąpione w podjęciu tak ważnej decyzji. Rasowego psa najlepiej kupić u hodowcy, którzy mogą udokumentować pochodzenie swoich szceniąt.

Warto w tym miejscu coś więcej powiedzieć na temat rasy. A więc: co to jest rasa? Najprostsza definicja to taka, że jest nią grupa zwierząt danego gatunku, które odznaczają się zespołem tych samych pożądanych cech fizycznych i psychicznych ściśle odpowiadających przewidzianemu wzorcowi i które wiernie przekazują te cechy swemu potomstwu. Jest to pojęcie rasy hodowlanej, która różni się od pojęcia rasy w systematyce zoologicznej (definicja na podstawie książki Lubomira Smyczyńskiego „Rasy i wychowanie”).

Według kynologów za ustaloną rasę uważa się zespół zwierząt, który co najmniej 5 pokoleń wykazuje niezmiennie cechy danego wzorca. O psie czystej rasy powiemy tylko wtedy, gdy zwierzę nie tylko odpowiada wzorcowi danej rasy, lecz również bez zmian przekazuje swe właściwości potomstwu. Aby nie było żadnych wątpliwości co do pochodzenia danego psa wprowadzono księgi hodowlane, obejmujące metryki i opisy właśnie ok. 5 pokoleń wstecz. Na podstawie tych ksiąg związki kynologiczne wydają rodowody dla psów pochodzących od wpisanych do nich rodziców. Rodowód stanowi gwarancję, że pies pochodzi od zbadanych i zarejestrowanych przodków.

Na całym świecie zarejestrowanych jest kilkaset ras psów jest więc w czym wybierać. W Polsce występuje ich kilkadziesiąt, ale tylko niektóre są naprawdę popularne. Do najczęściej hodowanych ras należą: owczarki niemieckie, sznauclery małe, średnie i duże, jamniki w wielu odmianach, doberman, rottweilery, polskie owczarki nizinne, wiele odmian terrierów,. Jest to jednak zjawisko zmienne. Czasami wybucha moda na daną rasę i ilość psów danej rasy znacznie się zwiększa zwłaszcza po wejściu na ekrany kin filmu, w którym głównym bohaterem jest pies.

2. A może zdecydujemy, że najlepszy będzie pies nierasowy?

- W Polsce mamy tysiące psów, czekających na to, że ktoś zaofiaruje im dobry i kochający dom. Każde duże miasto ma swoje schronisko dla zwierząt pełne czekających na miłość psów a i Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami także pomoże zaadoptować zarówno psa dorosłego jak i szczeniaka.

3. Następne ważne pytanie przy wyborze psa to jego płeć.

- Samce są przeważnie trudniejsze do prowadzenia, bardziej niezależne, z tendencją do dominacji w stadzie jakim jest dla nich rodzina. Wymagają większego nadzoru i staranniejszego wychowania. Mają też skłonności do ucieczek, kiedy poczną gdzieś suczkę mającą cieczkę. Suczki bardziej trzymają się domu i rodziny, są bardziej posłuszne. Pewne kłopoty może jednak sprawiać ciecзка występująca dwa razy do roku i trwająca ok. 14 dni. W tym czasie konieczna jest wzmożona czujność, aby nie dopuścić do niekontrolowanego krycia. Na spacerze suka prowadzona powinna być wyłącznie na smyczy. Bezpiecznie jest nie zostawiać jej samej nawet na terenie ogrodzonym np. w ogródku obok domu, ponieważ samce wykazują ogromny spryt i wytrwałość w pokonywaniu wszelkich przeszkód oddzielających je od wybranki swego psiego serca.

3. Inne pytanie, które możemy sobie zadać przy wyborze psa, to czy bierzemy szczeniaka czy psa dorosłego

Odp.: Optymalny wiek szczeniaka do odebrania go od matki to 6-8 tygodni. Opieka nad psim dzieckiem wymaga jednak cierpliwości, czasu, nieustannej opieki i układania w pierwszych miesiącach jego życia, aby mogła powstać więź między psem a rodziną. Jeśli więc większość dnia nikogo nie ma w domu lepiej kupić psa dorosłego. W tym wypadku istnieje jednak niebezpieczeństwo, że będzie sprawiać trudności wychowawcze, jako że uczył się życia w zupełnie innych warunkach. Dobrze i odpowiedzialnie wybrany pies, to gwarancja, że nas nie rozczaruje a kontakt z nim będzie

źródłem nieustannej radości i satysfakcji.

Szczeniak w domu.

Jego pierwsze dni w nowej rodzinie

4. Panie doktorze. Decyzja podjęta Bierzemy szczeniaka. I co dalej....

Odp.: Najpierw trzeba zaopatrzyć się w kilka niezbędnych przedmiotów potrzebnych naszemu nowemu „dziecku”. A więc: obroża, która nie może być zbyt wąska, by nie wpijała się w szyję, ani zbyt szeroka. Najlepsza jest skórzana lub nylonowa z taśmy. Powinna być do niej doczepiona informacja z naszym adresem i telefonem, aby w razie zaginięcia, znalazca mógł nam go oddać. Szczeniakowi w żadnym razie nie wolno zakładać kolczatki, aby nie raniła mu szyi. Smycz - nowoczesna na kołowrotku, która rozwija się na kilka metrów i daje psu nieco swobody. Miski na wodę i jedzenie – uzależnione od wielkości psa, plastikowe lub metalowe, z podstawką lub bez. Poślanie. Akcesoria do pielęgnacji.

5. Na co powinniśmy zwrócić szczególną uwagę, kiedy już jedziemy odebrać zamówionego szczeniaka ?

Odp.: Wielka radość i oczekiwanie. Jedziemy odebrać szczeniaka. Najlepiej zrobić to wcześniej rano, aby miał czas na przyzwyczajenie się do nowych warunków. Szczeniak jest jak niemowlę, potrzebuje paru dni, aby oswoić się z nowym otoczeniem. Najlepiej jest odebrać psa w piątek przed wolnym weekendem. Im więcej czasu spędzi się z nim razem w pierwszych godzinach jego pobytu w nowym domu, tym łatwiej zaaklimatyzuje się. Pierwszą czynnością po przyprowadzeniu szczeniaka do domu jest zapoznanie go z miejscem przeznaczonym na jego toaletę i poślanie. Lepiej zostawić go na chwilę samego, aby mógł obwąchać teren. Potem trzeba pozwolić mu się rozejrzeć. Inni mieszkańcy domu lepiej, by w tym czasie po prostu spokojnie mu się przyglądali, dając mu szansę na zapoznanie się z nowym środowiskiem.

Legowisko

6. Proszę powiedzieć parę słów, jak powinno wyglądać przygotowanie legowiska ?

- Ważne by szczeniak miał ciepło i miękko. Legowisko ustawiamy w zacisznym miejscu. Wybór w sklepach jest bardzo duży.. Pierwsza zasada - pies „łóżko” musi być czyste, a poślanie często prane. Druga zasada -legowisko jest dla psa azylem, którego bez potrzeby nie zakłócamy.. Ustalenie, gdzie pies będzie miał poślanie jest bardzo istotne także dla innych członków rodziny . Legowisko nie może nikomu przeszkadzać, a więc nie powinno znajdować się w kuchni ani w łazience. Pies bardzo szybko przyzwyczaja się do swego kąta, ale pod warunkiem, że nie pozwoli mu się korzystać z innych mebli.

7. A jeżeli mamy dom i wolimy, aby pies pilnował go cały czas i mieszkał na zewnątrz ?

Odp.:Pies trzymany na wolnym powietrzu musi mieć odpowiedni kojec i budę, zbudowaną solidnie, zabezpieczoną przed przeciągami, dostosowaną rozmiarami do wielkości psa. Dobrze, żeby dach był zdejmowany, co znacznie ułatwia czyszczenie wnętrza. W żadnym razie pies nie powinien być trzymany na łańcuchu. Na szczęście, w miastach to się praktycznie nie zdarza, właściciele rozumieją, że pies to przyjaciel domu a nie niewolnik.

Jedzenie

8. Pies, jak każde zwierzę musi jeść. Człowiek jada swoje posiłki przy stole. Czy nasz pies także powinien mieć swoje stałe miejsce do jedzenia ?

Odp.: Miejsce podawania posiłków powinno być stałe. Możemy je urządzić w kuchni. Pies powinien jeść zawsze z miski wyłącznie dla niego przeznaczonej. Oddzielnie stawiamy miskę z wodą, której nigdy nie może mu zabraknąć, ponieważ pies często pije pomiędzy posiłkami. Nie pozwalamy dokarmiać psa. Warto też nauczyć go aby zaczynał jeść na komendę np. „weź”, albo

„miska” i dawać mu jedzenie , kiedy i my mamy zamiar jeść aby nie przeszkadzał rodzinie w spożywaniu posiłku .

Nauka czystości

9. Dużym problemem w pierwszych dniach szczeniaka jest częste wypróżnianie się zmuszające członków rodziny do nieustającego sprzątanía. Co zrobić, aby szybko nauczyć go czystości ?

Odp.:Podczas nauki czystości należy często obserwować szczeniaka, a zwłaszcza po każdym bardziej obfitym posiłku, ponieważ właśnie po jedzeniu najczęściej się wypróżnia i można to wychwycić. Szczeniak załatwia się także tuż po obudzeniu czy przed pójściem spać. Naukę czystości należy zacząć od pierwszych godzin pobytu w domu. Dopóki szczeniak nie wychodzi na spacer uczy my go załatwiania się na gazety, ułożone zawsze w jednym miejscu, najlepiej blisko drzwi wejściowych. Miejsce, gdzie układa się gazety, należy wyłożyć kawałkiem plastiku, co zapobiega powstawaniu plam i utrzymywaniu się przykrego zapachu na podłodze. Dobrą metodą jest spryskiwanie tego miejsca pochłaniaczem zapachów, co pozwoli usunąć zapach z podłogi. Zmieniając gazety, można zostawić kawałeczek, aby, zapach zachęcał do załatwienia się właśnie w tym miejscu. Jeśli szczeniak załatwi się w innym miejscu najlepiej powiedzieć krótko „nie”, lub „źle” i zanieść go na gazety, a za prawidłowe zachowanie należy go pogłaskać i nagrodzić. W żadnym razie nie należy wkładać nosa psa do kałuży, bić go. Zestresowany pies nie będzie prawidłowo reagował. Kiedy uczy my psa wypróżniania się na zewnątrz mieszkania, pamiętajmy, aby koniecznie robił to na trawniku, a nie gdziekolwiek np. na chodniku lub ulicy.

Żywienie psów

10. Podstawowym pytaniem, które nowi „rodzice” szczeniaka zadają lekarzowi weterynarii przy pierwszej wizycie jest w jaki sposób powinniśmy prawidłowo go żywić ?

Odp.: Pies przez wieki obcowania z człowiekiem przestał być wyłącznie mięsożercą. W ciągu setek lat udomowienia znacznie zmienił się sposób odżywiania, a w jego diecie równie ważne stały się węglowodany, składniki mineralne, witaminy i błonnik. Nie powinno się jednak tak do końca żywić psa jak człowieka. Przewód pokarmowy psa, w pewnym stopniu pozostał taki sam jak u jego dzikich przodków. Dlatego uwzględniając to wszystko a także jego silnie rozwiniętą szczękę drapieżnika powinien przede wszystkim dostawać pokarm do gryzienia, a więc mięso, które psy trawią łatwiej niż inne zwierzęta. Jednakże mięso nie może być jedynym pożywieniem, ponieważ nie pokrywa w pełni zapotrzebowania na wszystkie składniki odżywcze. Wypełniacze podawane obok mięsa to ryż, makaron i płatki owsiane. Oczywiście najzdrowsze jest mięso lekko podgotowane, niezbyt tłuste, pochodzące ze wszystkich gatunków zwierząt. Można także podawać wątrobę, śledzionę, serca i nerki. Kości są psu bardzo potrzebne, pod warunkiem, że nie są zbyt wygotowane, a ich ilość nie jest za duża, aby nie powodowały zaparcia. Z innych składników podajemy twarogi jako lekkostrawne białko zwierzęce. Pies zje też chętnie jako dodatek do talerza jarzyny a na deser owoce, np. jabłka, a z warzyw najlepsze to marchewka i kapusta kwaszona. Nie podajemy warzyw wzdymających np. fasoli oraz potraw zawierających ostre przyprawy.

Ustalając menu naszego psa bierzemy pod uwagę jego wiek i potrzeby. Dieta szczeniaka jest inna niż psa dorosłego, starego czy suki ciężarnej. Ważne jest, aby jedzenie miało temperaturę pokojową. Jedzenie prosto z lodówki może mu zaszkodzić, a zbyt gorące - poparzyć język i zniechęcić do jedzenia. Każdy nowy właściciel zadaje sobie pytanie, czy lepsze dla psa jest pożywienie przygotowane domowym sposobem, czy łączyć psią puszkę z tzw. wypełniaczem czyli ryżem lub makaronem, czy też podawać suchą karmę.. Przygotowanie jedzenia

domowego jest najtańsze, ale też najbardziej pracochłonne. Skład i ilość dziennej dawki jedzenia powinien ustalić dla danego psa lekarz weterynarii. Jeśli chodzi o konserwy można kupić puszki wyłącznie mięsne i łączyć z wypełniaczem i jarzynami, lub podawać pełnowartościowy posiłek ze wszystkimi niezbędnymi składnikami. Najprościej jest karmić psa suchą karmą. Jest to pokarm zbilansowany i pełnowartościowy. Trzeba tylko koniecznie wziąć pod uwagę to, że pies karmiony suchymi mieszankami musi dostawać trzy razy więcej wody niż żywiony pokarmem wilgotnym. Dla mnie, żywienie psa pokarmem wyłącznie suchym wydaje się czymś nudnym i pozbawionym uczucia ze strony właściciela. Przypomina to trochę żywienie zwierząt gospodarskich jak świnie czy krowy. Dobrze jest także wiedzieć, że codzienne zapotrzebowanie psa na kalorie: szceniak ok. 200 kcal na 1 kg wagi, dorosły ~ 120 kcal na 1 kg wagi, a stary pies - ok. 50 kcal na 1 kg wagi ciała.

Żywienie szceniąt

Przez pierwsze dni w naszym domu szceniak powinien dostawać to, co dawał mu hodowca lub poprzedni właściciel. Każdą zmianę jedzenia, wprowadzamy stopniowo aby nie wystąpiły zaburzenia żołądkowe. Szczeniaka początkowo karmi się 4, 5 razy dziennie, podając niewielkie ilości jedzenia. Musi być ono w miarę urozmaicone i składać się z dwóch części mięsa i 1 części pokarmu roślinnego. Mięso podajemy zawsze chude z ryżem lub specjalną karmą dla szceniąt. Zamiennie dajemy trochę białego sera, kaszkę mleczną dla niemowląt, od czasu do czasu odrobinę żółtka. Mleko dobre źródło wapnia, ale niekiedy może powodować biegunki i wtedy można je zastąpić jogurtem. Jedzenie podajemy w małych porcjach, a nie dojedzone resztki wyrzucamy, aby nie zjadł nic popsutego, bo to może przysporzyć właścicielom nie lada kłopotu, kiedy taki maluch zachoruje. Można także postawić miseczkę z suchym pokarmem dla szceniąt, aby malec miał stały dostęp do jedzenia i sam regulował sobie ilość dziennego zapotrzebowania na jedzenia, zwłaszcza jeśli jest to pies dużej rasy. Jest to metoda podobna do karmienia niemowląt na tzw. życzenie, tak powszechne obecnie w profilaktyce małych dzieci.

11. W różnym wieku pies ma nieco inne potrzeby żywieniowe. Może przy okazji wytłumaczyć Pan, jak prawidłowo karmić psa, kiedy podrośnie i zestarzeje się ?

Odp.: Pies dorosły może już jeść dwa razy dziennie, przy czym dzielimy to na lekkie śniadanie i obiadokolację pamiętając, aby było to zawsze o tej samej porze, bez dokarmiania go różnymi „smakołykami” w postaci słodyczy czy resztek z obiadu domowego. Psy jedzą łapczywie i to co dostaje trzeba drobno pokroić i wymieszać. Zwykle dajemy jedną część mięsa i dwie części pokarmu roślinnego, ale zależy to od tego czy pies dużo biega, czy wyleguje się na posłaniu większą część dnia, no i od jego indywidualnej przemiany materii

Stary pies mniej się rusza, mniej ma zębów, wolniejszą przemianę materii. Biorąc to wszystko pod uwagę dostosowujemy ilość i wartość energetyczną podawanego pokarmu. U zbyt grubych psów występują zaburzenia w układzie krążenia, co w rezultacie prowadzi do szybszej śmierci zwierzęcia. A więc dajemy dobre, chude mięso, twaróg, zmniejszamy ilość wypełniacza i nie podajemy kości. Możemy też żywić starego psa specjalnym, pokarmem dla seniorów.

12. Bywa i tak, że mamy w domu suczkę i zdecydowaliśmy się na to aby urodziła szczeniaki. Czy żywienie suki ciężarnej i w połogu powinno się różnić od menu innych psów ?

Odp.: W okresie ciąży u suki zwiększa się znacznie zapotrzebowanie na białko i substancje mineralne, składniki potrzebne dla szybko rozwijających się płodów. Podajemy więcej mięsa i niewielką ilość składników roślinnych. Jedzenie musi być lekkostrawne, nietłuste mięso, podroby, wyroby mleczne jak sery, twarogi, mleko, oraz surowe jajka. Nie musimy zbytnio zwiększać samej ilości jedzenia, które w tym wypadku podajemy cztery razy dziennie w mniejszych porcjach.

Szczepienia psa

13. Każdy pies od najmłodszych lat powinien zostać poddany obowiązkowym szczepieniom.

W jakim wieku i na co trzeba psa szczepić ?

Odp.: Kupując psa musimy mieć świadomość, że szczepienia mają bardzo duże znaczenie dla zdrowia i rozwoju psa. Najpierw jednak lekarz weterynarii powinien zbadać malucha. Przy pierwszej wizycie można przy okazji zadać mnóstwo pytań, które nasuwają się po pierwszych paru dniach opieki nad szczeniakiem. Dostaniemy również specjalną książeczkę szczepień, do której wpisane będą : rodzaj szczepionki, data szczepienia i nazwa firmy . Od pierwszego właściciela trzeba koniecznie dowiedzieć się, czy szczeniak był odrobaczony. Jeśli nie był lub mamy jakiegokolwiek wątpliwości w tym względzie, przed pierwszą serią szczepień należy psa odrobaczyć. To bardzo ważne, aby maluch był bezwzględnie wolny od pasożytów. Zazwyczaj pierwsze szczepienie robi się, gdy pies ma 8 tygodni, ale można szczepić już w 6 tygodniu specjalnymi wczesnymi szczepionkami. Na rynku mamy wiele szczepionek. Przeważnie są one wieloskładnikowe, uodparniające na tak groźne choroby jak parwowiroza, nosówka, koronowiroza, leptospiroza, choroba Rubartha. Po tej pierwszej serii szczepień nasz piesek może już zacząć wychodzić na spacer. Przedtem najlepiej jest go przetrzymać w domu, aby nie kontaktował się z innymi psami, które mogłyby go zarazić którąś z wyżej wymienionych chorób, zwłaszcza ,że są one niebezpieczne dla życia zwierzęcia .Kiedy szczeniak skończy dwanaście tygodni, powtarzamy te szczepienia jeszcze raz , a następnie po upływie każdego kolejnego roku.

Ponieważ Polska jest krajem wciąż zagrożonym wścieklizną, obowiązują coroczne szczepienia przeciwko tej bardzo niebezpiecznej chorobie, ale dopiero po 3 miesiącu życia. Najlepiej jednak zdać się na lekarza weterynarii, który prawidłowo pokieruje kalendarzem szczepień naszego pieska uwzględniając sytuację epizootyczną danego terenu.

Pielęgnacja psa

14. Aby pies prawidłowo się rozwijał, nie wystarczy go tylko dobrze odżywiać, czy zaszczepić. Trzeba także o niego dbać na co dzień: kąpać, czesać, strzyc, dbać o zęby, oczy, uszy pazury itp. Proszę powiedzieć jak powinna polegać pielęgnacja psa?

Odp.: Ścisłe przestrzeganie higieny, to gwarancja zdrowia zarówno psa jak i członków rodziny oraz możliwość uniknięcia wielu kłopotów np. z ciągłym sprzątaniem w domu i częstymi wizytami u lekarza weterynarii. A oto kilka praktycznych porad jak radzić sobie z niektórymi zabiegami pielęgnacyjnymi. Po pierwsze

Kąpiel

15. Podobno nie można psa kąpać zbyt często ?

Odp.: Jak często mamy kąpać psa w dużym stopniu zależy od jego trybu życia, pogody oraz otoczenia w jakim przebywa na spacerach. Nie ma więc żadnych ściśle określonych terminów i najlepiej kierować się zdrowym rozsądkiem i kąpać psa po prostu, kiedy jest brudny, a głaskanie go nie sprawia takiej przyjemności co zwykle. Woda do kąpieli **powinna mieć temperaturę 35 - 38°C.**

Do kąpieli najlepiej używać szamponów dla psów renomowanych firm lub zwykłych szamponów dla dzieci. Inne przypadkowe szampony mogą spowodować uczulenie lub kłopoty ze skórą np. łupież.

Najwygodniej kąpać psa w wannie pod prysznicem, wieczorem, po ostatnim spacerze, aby nie musiał już wychodzić z mokrą czy wilgotną sierścią. Małego pieska można wykąpać w .dużej misce lub wanience.

Przed kąpielą, jeśli ma dłuższą sierść najlepiej go rozczesać, a uszy zabezpieczyć kulkami z waty, aby nie dostała się do nich woda, co może wywołać stan zapalny. Na dno wanny dobrze jest położyć wykładzinę antypoślizgową. Oblewamy psa ciepłą wodą, niezbyt dużym strumieniem.

Potem rozprowadzamy szampon i spłukujemy. Głowę myjemy bardzo ostrożnie, aby szampon nie dostał się do oczu. Najlepiej ręką przesłonić psu oczy. Nadmiar wody z włosów wyciskamy ręką, a następnie ręcznikiem. Potem zasłaniamy wannę firanką, aby pies mógł się z resztek wody otrząsnąć. Na koniec czesemy psa i suszymy suszarką elektryczną, a watki z uszu wyjmujemy.

Szczeniaka także można kąpać, a niekiedy jest to bezwzględnie konieczne np. w przypadku psa ze schroniska.

Czesanie sierści psa

16. Czesanie psa to żmudna i niewdzięczna praca, ale niezwykle ważna, aby zachować higienę w domu. Co na ten temat powinno się wiedzieć ?

Odp.: O sierść psa trzeba dbać systematycznie. Pozwala to uniknąć zbyt dużego wypadania włosów, przykrego zapachu, powstawania kołtunów oraz nadaje sierści połysk. Tak zadbanego psa z dumą możemy pokazywać sąsiadom na spacerach.

Psy krótkowłose typu beagle, dogi, wystarczy czesać raz w tygodniu miękką szczotką.

Psy o gęstych włosach np. akity, owczarki niemieckie i kaukazkie oraz husky - bardzo linieją kilka razy do roku, wymagają więc szczotkowania twardą szczotką przynajmniej co drugi dzień lub częściej.

Psy długowłose, takie jak: shih-tzu, spaniele, czy pudle, wszelkiego rodzaju teriery, potrzebują codziennej, troskliwej pielęgnacji, aby sierść nie skołtuniła się. Używamy wtedy szczotki o ostrych, metalowych końcach, grzebieni i kołtunerów.

Aby opanować prawidłową technikę czesania dobrze jest poradzić się psiego fryzjera lub hodowcy, aby nie sprawiać psu bólu, a tym samym nie zniechęcić go do tej czynności.

Przy czesaniu szczotkę prowadzimy po całym ciele z włosom od głowy do ogona oraz od grzbietu w stronę brzucha. Nie zapominamy o łapach i jeśli pies ma długą brodę - o starannym jej wyczesaniu szczotką i grzebieniem. Warto wiedzieć, że codzienne szczotkowanie jest odpowiednikiem naturalnej toalety psa dzikiego, który ocierał się i lizał używając pazurów i

zębów do oczyszczenia sfilcowanej i brudnej sierści. Czesanie i szczotkowanie masuje jednocześnie skórę, polepszając jej ukrwienie.

Zdarzają się jednak psy, które nie cierpią czesania, brania za łapy, dotykania ogona, itp. Dlatego im wcześniej zaczynamy zabiegi pielęgnacyjne, tym szybciej je zaakceptuje. Można tego nauczyć psa w każdym wieku, pod warunkiem, że zrobimy to w sposób sprawiający psu przyjemność i nie zniechęcimy się po pierwszych objawach niechęci czy nawet agresji ze strony naszego psa. Najlepiej zacząć to w ten sposób: najpierw sadzamy psa w jednym miejscu. Następnie drapiemy chwilę za uchem, czule przemawiając do niego, podczas gdy drugą ręką weź za łapę. Dotykajmy miejsc, na które pies reaguje najbardziej niechętnie. Chwalmy go i delikatnie, łagodnym ruchem rozczesujmy mu sierść na grzbiecie. Potem znów należy go pogłaskać. Czynność tę należy powtórzyć tyle razy, aż pies przestanie na czesanie nerwowo reagować. Sprawiając ból zniechęcasz psa. Najlepiej czesać sierść partiami robiąc przerwy, cały czas chwalać psa, a od czasu do czasu nagradzając także ulubionym smakołykiem..

Gdy pies będzie próbował cię gryźć, powiedz stanowczo „nie gryź”. Potem znów zacznij czesać. Pochwal psa jeśli zareaguje pozytywnie. Jeżeli przyzwyczajasz dopiero psa do czesania, nie rób tego od razu w całości. Psu w tym wypadku potrzebne są dłuższe przerwy.

Strzyżenie psa

17. Kiedy konieczne jest strzyżenie psa ?

Odp.: Niektóre rasy psów, takie jak: pudle, sznauclery, foxteriery, spaniele, teriery, wymagają specjalnej pielęgnacji sierści i układania fryzury odpowiadającej wzorcowi danej rasy, określone przez Związek Kynologiczny. Najlepiej zrobią to specjaliści w salonach fryzjerskich dla psów, posiadający odpowiedni, wyspecjalizowany sprzęt: specjalny stół, nożyki, maszynki elektryczne, szczotki i kołtunery.

Niektóre rasy takie jak np.: jamniki szorstkowłose, sznauclery czy teriery pozbawia się zbędnej

tw. martwej sierści poprzez .trymowanie specjalnym nożykiem zwanym trymerem. lub nakładanymi na palce plastikowymi napastrkami, które pozwalają uchwycić włosy i pociągnąć, tak aby usunąć nadmiar tzw. martwego włosa. Jest to zabieg bardzo czasochłonny i uciążliwy dla psa. Aby go więc nie męczyć i jeśli pies nie jest przygotowywany do pokazywania na wystawie,

możemy go po prostu ostrzyć maszynką elektryczną. Trzeba dodać, że na psie ostrzyżonym o wiele łatwiej dostrzeżemy wszelkie zmiany skórne, pchły i kleszcze. Strzyżenie psów powinno być zabiegiem, któremu poddajemy wszystkie psy mające nadmiar sierści, nie tylko rasowe. Pozwala to na łatwiejsze utrzymanie higieny w domu. Latem psom jest wtedy o wiele chłodniej i przyjemniej.

Pielęgnacja uszu i oczu

18. Jak najlepiej dbać o uszy i oczy ?

Odp.: Uszy psa wymagają pielęgnacji, z czego nie zawsze zdajemy sobie sprawę, zwłaszcza psy długouchy typu basset, spaniele, czy beagle. Przynajmniej raz w tygodniu czyścimy uszy watką zwilżoną wodą, ciepłą oliwą lub specjalnym środkiem kosmetycznym, a następnie wycieramy do sucha. Nadmiar włosa w małżowinie delikatnie wyskubujemy.

Gdy są bardziej zarośnięte - udajemy się do lekarza weterynarii. Czyścimy tylko widoczną partię uszu, wykonując ruchy okrężne, tak by usunąć nadmiar brązowej woskowiny.

Jeśli nasz pies często choruje na uszy i lekarz weterynarii zaleci nam podawanie lekarstwa do uszu, wkraplamy je do zewnętrznego przewodu słuchowego, a potem rozsmarowujemy przez chwilę podstawę ucha, aby rozprowadzić lek do środka.

Pielęgnacja oczu

Niektóre rasy psów, np.: pudle, pekińczyki mają oczy ze szczególną tendencją do łzawienia i ropienia. Trzeba wtedy regularnie przemywać oczy słabą herbatką lub rumiankiem lub zieleń świetlika mocząc w roztworze aseptyczne gaziki. Trzeba pamiętać, aby roztwór był bardzo słaby, ponieważ zbyt silny może spowodować wyłysienie skóry wokół oczu. Jeśli oczy szczególnie łzawią, a lekarz przepisze krople lecznicze, należy je wpuszczać odciągając dolną powiekę nieco ku dołowi. Następnie zamknąć psu oko i delikatnie rozmasować.

Podawanie leków psu

19. Czy podawanie tabletek jest bardzo skomplikowane ?

Odp.: Przy pielęgnacji ogólnej ważna jest również umiejętność podawania tabletek choremu psu. Sposoby są różne i wcale to nie jest takie proste, chyba że uda się przemycić takie lekarstwo w kawałku mięsa czy innego przysmaku. Jeżeli jednak nasz chory uparcie wypluwa lek, zjadając przysmak, staramy się zrobić to inaczej. Tabletkę smarujemy masłem lub olejem jadalnym, aby nie przykleiła się do podniebienia. Wsuwamy ją jak najgłębiej do jamy ustnej, aż do podstawy języka i szybko zamykamy pysk, delikatnie w tym czasie głaszcząc gardło. Głowa psa powinna być lekko uniesiona ku górze. Musimy jednak pamiętać, że psy wykazują niezwykły spryt, aby tylko nie połknąć leku. Oczekujemy więc chwilę, obserwując czy gdzieś jej na boku nie wypluł.

20. Jak podawać leki w płynie ?

Odp.: Leki płynne podaje się o wiele łatwiej. Jeśli to tylko kilka kropli, nakrapiamy je wprost na język lub na kostkę cukru. Większą ilość płynnego lekarstwa podajemy na łyżeczce, pod warunkiem, że ono smakuje psu. Gdy zwierzę stawia opór, nabieramy płyn do strzykawki. Unosimy pysk psa lekko do góry i drugą ręką wlewamy lekarstwo do kieszonki policzkowej. Jeśli pies uporczywie protestuje zaciskamy mu na chwilę nos. Nie wolno wlewać płynu do otwartego pyska, gdyż pies może łatwo się zachłusnąć i zalać sobie płuca.

21. Czopki, to także jedna z form leczenia. Jak sobie z tym poradzić samemu ?

Odp.: W niektórych przypadkach lekarz poleca stosować czopki do odbytnicy. Nie należy się tego obawiać. Czopek smarujemy olejem, aby zwiększyć jego poślizg i wkładamy głęboko do odbytnicy, aż przełamie się opór mięśni zwieraczy odbytu i nie wsunie się on sam głębiej.

Pielęgnacja łap i pazurów

22. Zaniedbane i zbyt długie pazury mogą spowodować problemy z chodzeniem. Czy można samemu zadbać o prawidłowy wygląd łap naszego psa ?

Odp.: Obcinanie pazurków także należy do zabiegów pielęgnacyjnych. Psy mające mało ruchu lub biegające po miękkiej trawie zbyt słabo ścierają pazury, które stają się długie i krzywe. Obcinanie pazurów nie musi być bardzo trudne o ile przyzwyczaimy do tego psa odpowiednio wcześniej. Potrzebne są do tego specjalne psie cążki. Aby wykonać zabieg trzeba wziąć łapkę psa i delikatnie przycinać końcówki pazura. Kiedy robi się to systematycznie pazury przy obcinaniu nie krwawią-Nie należy używać do tego celu nożyczek, a jedynie specjalne cążki, które nie miażdżą pazura tylko obcinają ze wszystkich stron. Obecnie takie cążki można kupić we wszystkich sklepach dla psów.

Zdrowie psa

23. Psy tak jak ludzie chorują i to dość często. Niektóre problemy zdrowotne występują częściej, wywołują w nas lęk, niekiedy wpadamy niepotrzebnie w panikę, kiedy nie rozumiemy przyczyny czy sposobu występowania objawów chorobowych. Panie Doktorze, proszę w prosty sposób przybliżyć podstawowe problemy zdrowotne u psów ?

Odp.: Chciałbym bardzo przekonać wszystkich właścicieli psów, że niektóre dolegliwości są bardzo typowe i nie należy wpadać w panikę, kiedy dostrzeżemy je u naszego przyjaciela. Jednakże lepiej samemu zbytnio nie ingerować i jeśli objawy nie ustępują najlepiej udać się do lecznicy weterynaryjnej. Lekarz zleci najlepszą kurację i przepisze odpowiednie lekarstwa. Zacznijmy od przypomnienia jak wygląda zdrowy pies. Przede wszystkim nie ma nadwagi, ani nie jest zbyt chudy. Jego nos jest lekko wilgotny i chłodny. Spojrzenie żywe, uszy czyste i różowe, skóra bez żadnych zmian. Zdrowy pies oddaje mocz kilka razy dziennie, a kał do dwóch razy. Chętnie się bawi i wychodzi na spacer. Temperatura u takiego zwierzęcia waha się między 38 a 39 stopni Celsjusza zależnie od wieku i wielkości, a im mniejsza rasa tym temperatura nieco wyższa.

Wiadomo wszystkim, że pies nie powie swojemu panu czy coś mu dolega, dlatego pan powinien on czujnie, ale bez zbytniej przesady obserwować swojego przyjaciela, czy coś się nie dzieje. Lekarz weterynarii to najważniejszy kontakt we wszystkich sprawach związanych ze zdrowiem psa. Najlepiej wybrać stałego lekarza, który będzie zorientowany, co do jego stanu i kondycji, ponieważ znajomość pacjenta jest bardzo istotna w opiece weterynaryjnej. Jeśli wszystko jest w porządku, najbezpieczniej jest przyprowadzać psa dwa razy do roku na badania kontrolne, a przy okazji lekarz psa odrobaczy i zaszczepi. Jeśli jakieś objawy będą niepokoić i nie będzie wiadomo jakiej pomocy udzielić, nie odkładaj wizyty w nadziei, że „samo przejdzie”, lub „nie mam teraz czasu”. Zwłoka może drogo kosztować zarówno psa jak i właściciela.

24. Czy rzeczywiście pchły i kleszcze stanowią taki duży problem ?

Odp.: Najbardziej popularną dolegliwością u psów są pchły, małe pasożyty, które rozmnażają się w środowisku zewnętrznym.. Dlatego likwidujemy nie tylko pchły występujące na psie, ale czyścimy i odkażamy całe nasze otoczenie. Pchła jak wiadomo ma niezwykłą zdolność skoków. Może skoczyć na dl. 1,5 m, co sprawia, że szybko przenoszą się z psa na psa. Dlatego nie jest żadną ujmą dla właściciela, gdy okaże się iż właśnie jego pupil jest zapchlony, chociaż pan dba o niego i o jego higienę. Najważniejsze, aby jak tylko zauważymy je, odpchlić psa jak najszybciej. Pchła jest zazwyczaj dobrze widoczna, ma dl 1,5 mm, nieco spłaszczony tułów, który umożliwia jej szybkie przemieszczanie się między włosami. Składa jaja na skórze psa, skąd dostają się one na legowisko, szpary w podłodze, dywany i meble, jeśli pies się na nich wyleguje. Po kilku dniach z jaj wylęgają się małe larwy, które przeobrażają się w dorosłego osobnika. Pchły żywią się krwią psa, gryzą go, powodując uciążliwy świąd, mogą także wywołać uczulenie, przy czym czynnikiem alergizującym są wydaliny pcheł.. Często dochodzi do zapaleń skóry. Pies zaczyna, się drapać i gryźć. W skrajnych przypadkach, przy dużej inwazji pcheł, psu może zacząć wypadać sierść, grozi mu niedokrwistość i chudnięcie. Na ogół jednak obecność pcheł nie jest groźna i medycyna weterynaryjna oferuje wiele preparatów, które w krótkim czasie pozwalają pozbyć się tych małych pasożytów. Jeśli pojawiły się zmiany skórne można psa wykąpać w specjalnym płynie przeciwpchelnym i łagodzącym stany zapalne.

Inną, często nękającą psy dolegliwością są kleszcze występujące wiosną i latem, w okolicach zalesionych lub porośniętych krzewami. Kleszcz, podobnie jak pchła, odżywia się krwią. Samiec zapładnia samicę właśnie na skórze psa, po czym samica odpada i na ziemi składa jaja które przekształcają się w dorosłe osobniki, wchodzą na krzaki, źdźbła traw, czy gałęzie drzew, oczekując na swojego żywiciela. Nie napity

kleszcz ma dl 2- 4 mm, a kiedy nakarmi się krwią, zwiększa znacznie swoją objętość, aż

niekiedy przypomina ziarnko fasoli. Kleszcze najbardziej lubią czepiać się głowy, szyi, wewnętrznej strony ud, jednakże nie jest to regułą i dlatego po każdym spacerze poza terenem zabudowanym sprawdzamy dokładnie całego psa. Bywają bardzo niebezpieczne, ponieważ są nosicielami chorób pasożytniczych, a choroba odkleszczowa zwana Babeszią jest zagrożeniem dla życia zwierzęcia. Tak więc profilaktyka jest naszym podstawowym obowiązkiem.

Specjalne obroże i aerozole chronią przed opadaniem przez kleszcze. Jeżeli jednak mimo środków zapobiegawczych, kleszcz ulokuje się na ciele psa, trzeba go wykręcić żywego. Najłatwiej to zrobić za pomocą małego, plastikowego kleszczołapa (do nabycia w sklepach z artykułami dla zwierząt), albo zwykłej pensety. Trzeba uważać, aby główka nie została w ciele zwierzęcia i jeżeli nie potrafimy sobie z tym poradzić, lepiej poprosić o to lekarza weterynarii.

Wypadanie sierści

25. Czy wypadanie sierści może być traktowane jako objaw poważnej choroby ?

Odp.: W zasadzie wypadanie sierści jest normalnym procesem fizjologicznym u psa, który liniejąc, wymienia w ten sposób swoje owłosienie najczęściej na wiosnę lub jesienią. Jednakże czasami znacznie się ono zwiększa, doprowadzając do miejscowego łysienia. Taki proces może być skutkiem np. stresu, zaburzeń w funkcjonowaniu gruczołów wydzielania wewnętrznego czyli z przyczyn hormonalnych. Należy udać się wtedy do lekarza weterynarii, który określi przyczynę schorzenia i przepisze odpowiednie leczenie. Bywa jednak czasami i tak, że pies gubi nadmiar sierści przez cały rok i nie jest to odznaką żadnej choroby. Może to oznaczać, że naszemu psu jest zbyt ciepło, zwłaszcza gdy zimy są łagodne, a kaloryfery gorące. Dobrym wyjściem z takiej sytuacji jest skrócenie sierści w salonie fryzjerskim.

Choroby oczu

26. Co powoduje zapalenie spojówek ?

Odp.: Niestety jest to bardzo często występujące schorzenie u psów, mające wielorakie podłoże. Po pierwsze: alergiczne, występujące w okresie zwiększonego pylenia drzew i traw. Po drugie: gdy jest suche lato i w powietrzu unosi się duża ilość kurzu (gorzej w tym wypadku mają psy małe,), a po trzecie: są rasy takie jak np. bernardyny, chow-chow, dogi niemieckie, bassety mające wrodzone wady powiek ,co powoduje stałe drażnienie ,a w efekcie stany zapalne. Istnieją dwa rodzaje takich wad: podwinięcie powieki do wewnątrz w kierunku rogówki i wywinięcie powieki na zewnątrz. Po czwarte: psu mogą przeszkadzać źle rosnące rzęsy, ciało obce w oku, czy zbyt długa grzywka spadająca na oczy.

Stan zapalny ma miejsce wtedy gdy oczy łzawią, podrażniona spojówka swędzi i pali więc pies trze oczy łapami sprawiając, że jego spojówki stają się coraz bardziej zaczerwienione i spuchnięte. Początkowy przejrzysty wypływ z oczu zamienia się w śluzowo-ropnyco szczególnie widać rano, gdy powieki są prawie zaklejone wydzieliną..

W przypadku, gdy zauważymy któreś z tych objawów pierwszą pomocą będzie przemywanie oka co kilka godzin albo aseptycznym płynem do oczu, takim jak dla ludzi, słabym roztworem herbaty lub letnią, przegotowaną wodą. Do przemywania używamy aseptycznej gazy, którą moczymy w jednym z płynów. Lepiej nie używać wacików, ponieważ drobne włókna mogą dostać się do oka. Przy ostrym stanie zapalnym bezpieczniej jest udać się do lekarza, który przepisze antybiotyk lub krople przeciwzapalne, a jeśli znajdzie ciało obce- usunie je.

Choroby uszu

27. Problemów z uszami nie wolno lekceważyć ? Co robić gdy nasz pies trzepie uszami?

Odp.: podatne na różne choroby, a zapalenie ucha jest chyba najczęstszym schorzeniem. Podkreślić tu należy, iż są rasy szczególnie wrażliwe, a mianowicie te o długich, zwisających uszach np. spaniele, czy bassety.

Dostęp powietrza do ich kanału słuchowego jest bardzo ograniczony. W źle wietrzonym, zaparzonym i najczęściej jeszcze zarośniętym włosami uchu łatwo rozwijają się bakterie czy grzyby. Taki pies narażony jest także o wiele bardziej na przedostanie się do ucha ciała obcego jakim są nasiona traw tzw. plewki, zwłaszcza gdy lubi buszować w trawie na spacerach. Jednakże choroby uszu zdarzają się również u ras o stojących uszach, u których przewody słuchowe są odkryte.

Typowe objawy choroby uszu to częste potrząsanie głową, trzepanie uszami, drapanie ucha pazurami czy przechylenie głowy na bolącą stronę. Nierzadko można zauważyć, że dzieje się coś niepokojącego, gdy przypadkowe dotknięcie ucha wywołuje ból i pies piszczy. Po odchyleniu uszu można też zobaczyć zmiany na zewnętrznej stronie małżowiny usznej- zaczerwienienie czy rozpułchnienie skóry. W uchu dotkniętym stanem zapalnym wydziela się nadmiernie woskowina, która ma wygląd tłustej mazi w kolorze żółtym lub brudno-brązowym. Zatyka ona przewód słuchowy powodując zaburzenia słuchu.

Nie powinniśmy sami leczyć psa, ponieważ bardzo łatwo stan choroby może się pogorszyć. Potrzebne jest badanie specjalistyczne w gabinecie weterynaryjnym

Kamień nazębny

28. Psy mają problemy z zębami równie często jak ludzie. Czy tak samo wygląda ich pielęgnacja ? Jak sobie z tym radzić?

Odp.: Zęby u psa są typowe dla mięsożercy. Szczeniaki rodzą się bez zębów, które wyrzynają się w 3-5 tygodniu życia i są to mleczaki. Ok. 4 miesiąca mleczne zęby wypadają i na ich miejsce rosną stałe. 5-6 miesiącu życia pies ma 42 zęby. Zdarza się czasami, zwłaszcza u ras małych, że ich zęby mleczne nie wypadają same, chociaż rosną stałe. Trzeba, aby w tym przypadku pomógł lekarz u usunął niepotrzebne mleczaki.

W wieku 7 miesięcy pies powinien mieć komplet stałych zębów. Najlepszą metodą, aby u psa zęby były piękne i zdrowe to dbanie o nie od dzieciństwa, aby do tego przywykł i polubił. Małą szczoteczką do zębów i specjalną psią pastą, dwa razy w tygodniu czyścimy je, delikatnie odchyłając wargi psa. Taka profilaktyka w Polsce jeszcze niezbyt popularna i

wywołująca uśmiech niedowierzania, zapobiega zbyt wczesnemu powstawaniu kamienia nazębnego oraz występowaniu stanów zapalnych dziąseł, co prowadzi do paradentozы i wypadania zębów. Czy taki kamień się tworzy łatwo sprawdzić. Przede wszystkim powoduje on bardzo nieprzyjemny zapach z pyska sprawiający przykre wrażenie w trakcie bliskich kontaktów ze

zwierzęciem. Kamień taki widać gołym okiem kiedy uniesiemy nieco wargi psa. Jest to żółtawobrazowa substancja na zębach podobna do cementu, a dziąsła są silnie zaczerwienione. Widząc to, powinniśmy nie zwlekając udać się do lekarza. Zdjęcie kamienia nie jest żadnym problemem, usuwa się go podobnie jak u ludzi aparatem ultradźwiękowym, aplikując w razie potrzeby wcześniej psu środki uspokajające. Uszkodzone i rozchwiane zęby także usuwa się.

Odrobaczenie psa

29. Na czym polega odrobaczanie psa ?

Odp.: Pies zaraża się jajami pasożytów na spacerze, nawet w miejscach pozornie czystych. Larwy robaków przedostają się do organizmu zwierzęcia np. przez skórę na opuszkach łap.

Najbardziej narażone na pasożyty są szczenięta. Często przychodzą na świat już zarażone lub ulegają zarażeniu ssąc mleko matki. Zarobaczone maleństwo kaszle, wymiotuje, ma biegunkę lub zaparcie, chudnie chorobliwie, ma wzdęty brzusek i zmienioną chorobowo sierść. Małe psy odczuwają skutki zarobaczenia znacznie silniej niż duże i może się to u nich zakończyć śmiercią. U dużych psów skutki zarażenia z początku są niezauważalne, a w tym czasie pasożyty wyniszczają organizm .

Dlatego systematyczne odrobaczanie psa jest niezwykle ważne. Zabieg ten przeprowadzamy od razu po przyniesieniu szczeniaka do domu, jeśli hodowca czy poprzedni właściciel tego nie zrobił. Musi to być wykonane koniecznie przed pierwszą serią szczepień. Potem robimy to 1 lub 2 razy do roku do końca życia psa. Do odrobaczania stosujemy odpowiednio dobrany bezpieczny preparat bądź w postaci tabletki bądź leku w tubce. Podanie tabletki psu nie jest sprawą zupełnie prostą o ile nie uda się jej przemyścić w kawałku mięsa. Tabletki na odrobaczenie najczęściej podajemy na czczo, jeden środek przeciw wszystkim robakom.

Ropomacicze u suki

30. Co warto wiedzieć na temat ropomacicza ?

Odp.: Rozpatrzmy teraz chorobę, która pojawia się u suk w starszym wieku. Częstotliwość jej występowania jest tak duża, że i o tym warto coś wiedzieć. Ropomacicze powodowane jest zaburzeniami czynności układu rozrodczego. Chorują suki rasowe i nierasowe, takie które rodziły szczenięta i takie, które nigdy ich nie miały . Na rozwój choroby mają wpływ czynniki hormonalne. Objawem, który powinien zwrócić uwagę właściciela, jest czerwono-żółty lub czekoladowy wyciek z pochwy. Ale czasami зда się, że nie ma żadnych widocznych objawów, bo kiedy szyjka macicy jest zamknięta ropa zbiera się wewnątrz organizmu i nie wypływa. Jest to bardzo groźne, ponieważ w tym czasie macica powiększa się znacznie. Organizm suki ulega ogólnemu samozatruciu. Suka staje się ociężała, traci apetyt, pije bardzo dużo wody. W przypadku gdy zauważymy wszystkie lub niektóre objawy, należy szybko udać się do lekarza weterynarii, który łatwo stwierdzi przyczynę zmian w zachowaniu zwierzęcia. Pomóc suce można tylko usuwając macicę chirurgicznie. Po zabiegu, o ile nie był przeprowadzony zbyt późno, suka szybko wraca do zdrowia i poprzedniej dobrej kondycji.

Cieczka u suki

31. Co to jest cieczka u suki ?

Odp.: Cieczka występuje u wszystkich dorosłych suk i słowem tym określa się okres rui. Suka zazwyczaj dojrzewa hormonalnie między 8 a 12 miesiącem życia, chociaż oczywiście i tu mogą być niewielkie odchylenia od normy i może ona wystąpić w 6 miesiącu lub po upływie roku. Gdy jednak odchylenia są większe należy poradzić się lekarza. Cieczka pojawia się 2 razy do roku . Okres ten trwa zwykle 21 dni, ale chęć pokrycia suka wykazuje między 9 a 13 dniem . Początek cieczki wskazuje silne przekrwienie narządów rodnych, oraz silne obrzmienie sromu.

Wkrótce potem zaczyna się krwawienie, które przechodzi od ciemnoczerwonego do jasnoczerwonego po 8 dniach. Kiedy ustaje krwawienie oznacza, że suka osiągnęła szczytowy punkt ciecarki i teraz z pochwy wydziela się jedynie trochę białego śluzu wabiącego psy intensywnym zapachem niewyczuwalnym jednak dla ludzi. Suka przestaje słuchać swojego pana, interesuje się kręcącymi się wokół niej psami, próbuje uciec, dlatego w tym czasie należy ją szczególnie pilnować, jeśli nie chcemy dopuścić do niekontrolowanego krycia. W tym też czasie właściciele narażeni są na nieustanną obecność samców zwabionych zapachem. Bywa to bardzo uciążliwe. Dlatego współczesna weterynaria proponuje właścicielom suk dwa sposoby na pozbycie się ciecarki. Zapobieganie występowaniu ciecarki poprzez wstrzyknięcie progesteronów na dwa tygodnie przed spodziewanym terminem jej wystąpienia. Kiedy decydujemy się na krycie przerywamy podawanie hormonów i przy następnej rui dopuszczamy do suki psa. Gdy nie mamy zamiaru rozmnażać suki, albo jest ona w wieku, gdy krycie nie jest już wskazane, możemy zastosować sterylizację, polegającą na usunięciu chirurgicznym jajników i macicy. Taka sterylizacja likwiduje raz na zawsze wszystkie ciecarki i choroby narządów rodnych. Na całym świecie tego typu operacje są powszechnie stosowane, ponieważ zapobiegają tak często występującym ciężom urojonym. Przy okazji wspomnę o pozytywnych stronach kastracji psów. Niewykastrowany samiec często zachowuje się nadpobudliwie, ucieka z domu w poszukiwaniu suki mającej ciecarkę. Te samotne wędrówki są dla niego bardzo niebezpieczne, ponieważ może zostać potrącony przez samochód, pogryziony przez inne wałęsające się samce, ponadto może się po prostu zgubić lub zostać ukradziony. Kastracja uspokaja psa, staje się on o wiele bardziej przyjazny dla otoczenia, w którym przebywa. Wadą sterylizacji i kastracji jest tydzień w pierwszym okresie po zabiegu, ale można temu zapobiec ograniczając wartość kaloryczną posiłków a przedłużając czas spacerów.

Ciąża urojona u suki

32. Jak wygląda ciąża urojona ?

Odp.: Ciąża urojona, podobnie jak inne poruszone tu problemy zdrowotne występuje dość często u suk. Zaczyna się ona pojawiać mniej więcej po dwóch miesiącach po wystąpieniu ciecarki, a więc w czasie, gdy u zapłodnionej suki mógłby wystąpić poród. Zewnętrzne objawy to powiększenie objętości brzucha, powiększają się sutki, z których wydziela się mleko. Suka staje się niespokojna, szuka miejsca na poród, przypomina to budowanie gniazda w warunkach naturalnych.. Nie mając własnych dzieci zbiera po domu różne przedmioty takie jak np. pluszowe misie, gumowe zabawki czy piłeczki. Opiekuje się nimi troskliwie jakby to były jej dzieci, nie pozwalając im sobie odebrać. Taka ciąża urojona może trwać do 4 tygodni. Pomóc suce można stosując okłady na sutki aby zmniejszyć ich obrzęk, dawać środki uspokajające. Trzeba w tym czasie ograniczyć ilość pokarmu, zwłaszcza białkowych oraz podawanych płynów. Nie należy dawać mleka, które może spowodować zwiększoną laktację. Dobrym sposobem w tym trudnym okresie jest częstsze wychodzenie na spacer i dobre wybieganie się zwierzęcia. Gdy te sposoby nie dają rezultatów trzeba uciec się do środków farmakologicznych zapisanych przez lekarza weterynarii.

Suka ciężarna. Poród

33. Wielu właścicieli suczek uważa, że do prawidłowego rozwoju chociaż raz powinna zająć w ciążę i mieć dzieci. Jest to problem dyskusyjny ale może Pan powie jak sobie radzić z ciężarną suką oraz w trakcie porodu ?

Odp.: Ciąża u sukki trwa ok. 63 dni, ale może też trwać od 59 do 65 dni. Mniej więcej w połowie

ciąży brzuch sukki staje się nieznacznie powiększony i można już wyczuć płody. Jednak gdy szczeniąt jest mało, nie jest to wcale łatwe.

Ok. 35 dnia ciąży zaczynają powiększać się sutki. Macica rośnie, uciskając przeponę sprawia, że w miarę powiększania się płodów, oddech sukki staje się szybszy i głośniejszy, a ruchy ciała stają się wolniejsze i bardziej ociężałe przy końcu ciąży. Zwiększone zapotrzebowanie na pokarm związane z rozwojem płodów powoduje wzrost apetytu. Nie należy jednak specjalnie zwiększać ilości jedzenia, wystarczy podawać pokarm wysokowartościowy z dodatkiem wapnia..

Wież matki z małymi zostaje nawiązana natychmiast

Nie można także zapomnieć o bardzo ważnej sprawie, jak odrobaczenie przyszłej matki na początku ciąży. Niestety, kuracja taka nie niszczy larw, które bytują otorbione w mięśniach sukki i przy końcu ciąży dostają się do płodów. Tak więc mimo odrobaczenia matki szczeniaki mogą urodzić się z robakami w przewodzie pokarmowym.

Poród u suki

Aby ułatwić życie sobie, suce a także szczeniakom, na czas porodu i po nim, przygotowujemy specjalny kojec, najlepiej drewniany, w którym matka i jej dzieci swobodnie się mieszczą. Ścianki tego specjalnego legowiska muszą być na tyle wysokie, aby maleństwa nie mogły się wyturlać, natomiast dla suki z jednej strony trzeba zrobić

rodzaj drzwiczek, pozwalający na swobodne wchodzenie i wychodzenie.. Podłogę kojca dobrze jest wyłożyć ceratą, przykrytą prześcieradłem lub ręcznikiem, łatwym do prania. Pozwala to na zachowanie maximum higieny. Zbliża się poród. Na 18-24 godziny przed spada temperatura ciała i wynosi 37 stopni Celsjusza. Można to sprawdzić samemu, mierząc suce temperaturę cienkim termometrem weterynaryjnym w odbycie. Ze sromu wypływa przezroczysty, rzadki śluz. Suka staje się niespokojna, to kładzie się, to znów wstaje, zaczyna dyszeć. Właściwy poród następuje, gdy suka prze i pojawia się lekko zabarwiona wydzielina. Od tego momentu, w ciągu godziny powinien urodzić się pierwszy szceniak. Tuż przed wyjściem płodu ukazuje się otaczający go pęcherz płodowy, rozszerzający drogi rodne, odchodzą wody. Szczeniak rodzi się owinięty błoną płodową i jest jeszcze połączony z matką pępowiną. Widząc dziecko, suka uwalnia je zębami z błony i ogryza pępowinę, następnie intensywnie wylizuje szcenię. To nie tylko odruch miłości ale bardzo ważny dla niego masaż skóry, który pobudza oddychanie i krążenie krwi. Po urodzeniu każdego szczeniaka wydalone jest łożysko. Nie należy się przerażać tym, że jest ono zjadane. To sposób na zachowanie higieny w „gnieździe”. łożyska nie szkodzą, chyba, że jest ich bardzo dużo. Nadmiar należy suce odebrać i wyrzucić.

Pomiędzy narodzeniem poszczególnych szczeniąt może upłynąć kilka minut, ale i kilka godzin. Przeciętnie poród 4-6 szczeniąt trwa ok. 6 godzin.

Szczenięta rodzą się przeważnie główkowo . Przy porodzie główkowym płód wydostaje się z dróg rodnych przednią częścią ciała - główką. Podczas porodu płód może być ułożony odwrotnie, czyli najpierw wydostają się tylnie nóżki. Jest to pozycja prawidłowa i nie należy widząc to wpadać w panikę.

Na ogół porody odbywają się prawidłowo tzn. suka daje sobie radę sama, a najskuteczniejszą pomocą jest pozostawienie jej w spokoju, w miejscu odosobnionym i przyciemnionym. Czasami jednak następują pewne zaburzenia i wtedy nasza ingerencja jest niezbędna, aby

suce i jej dzieciom nie stała się żadna krzywda. Na przykład suka po urodzeniu szczeniaka zupełnie się nim nie interesuje. Musimy wtedy sami zająć się nim. Przycinamy pępowinę zawiązując najpierw nitką w odległości 2 cm od pępka , a następnie rozrywamy palcami błonę, którą jest pokryte ciało malucha.

Jeżeli szczeniak po przyjściu na świat oddycha słabo lub wcale nie oddycha możemy spróbować reanimacji. Najpierw delikatnie naciskamy na pyszczek i nos, wysuwamy język i naciskając wyciskamy śluz, aby zapobiec zachłyśnięciu się wodami płodowymi. Można także pokusić się na wykonanie sztucznego oddychania uciskając regularnie i bardzo delikatnie na klatkę piersiową kciukiem i palcem wskazującym. Rozcieramy także malucha suchą ligniną lub flanelą wzdłuż ciała energicznie, ale też bardzo ostrożnie trzymając szczenię głową w dół.

W razie jakichkolwiek wątpliwości co do prawidłowego przebiegu porodu trzeba zadzwonić koniecznie do swojego lekarza weterynarii.

Po porodzie szczeniaki przystawiamy do sutek umytych przedtem łagodnym środkiem odkażającym. Przez 2-3 tygodnie po porodzie z dróg rodnych suki wypływa ciemno-zielony płyn - resztki łożyska, śluz, skrzepy krwi. W tym czasie macica kurczy się oraz zamyka się szyjka macicy. Koniecznie trzeba wyprowadzać sukę na krótki spacer, chociaż nie będzie chciała opuszczać kojca wykazując duży niepokój o los swoich dzieci.

Jeśli jednak ma do nas zaufanie zdecyduje się na chwilę opuścić kojec, aby się wypróżnić.

Wychowanie naszego psa

34. Panie doktorze, wychowanie jest także jednym z elementów naszego wspólnego przebywania z psem. Co zrobić, aby nasz pies był posłuszny i prawidłowo reagował na nasze polecenia ?

Ten rozdział ma przedstawić elementarne zadania psa. Przede wszystkim trzeba spróbować zrozumieć psychikę zwierzęcia, i znaleźć najlepszy sposób na nauczenie go podstawowych komend. Dobry kontakt z psem bardzo ułatwia życie i sprawia, iż pies w domu to nie codzienna udręka, ale przyjemność i radość dla wszystkich domowników. Nauczyciel, którym jest najczęściej właściciel, powinien zachować w trakcie ćwiczeń cierpliwość, łagodną stanowczość i ogromne opanowanie. Nie można także oczekiwać zbyt szybkich postępów w nauce, chociaż niektóre psy zdumiewająco łatwo opanowują wszelkie polecenia. Lekcje nie mogą także trwać zbyt długo, aby psa nie zniechęcić. Lepiej powtarzać częściej, ale krótko. Za każdym razem, w początkowej fazie nauki, kiedy prawidłowo wykona polecenie, trzeba go chwalić i nagradzać, najlepiej ulubionym kąskiem (w bardzo małej ilości, aby go nie przekarmić). Nie wolno na niego krzyczeć, a tym bardziej bić, gdy nie zechce w danym momencie z nami współpracować.

Przy nauce bardzo ważna jest konsekwencja. To samo polecenie wydajemy w ten sam sposób, aby pies nie czuł się zdezorientowany. Konsekwencji wymaga się od całej rodziny, tzn. wszyscy jej członkowie muszą wymagać od zwierzęcia tych samych reakcji. Im bardziej jesteśmy zdecydowani, tym szybciej i łatwiej nauczymy go jak ma się prawidłowo zachowywać.

Psy reagują raczej na ton głosu, jednakże rozróżniają poszczególne słowa i dopasowują do sytuacji. Dlatego tak ważna w szkoleniu jest intonacja przy wydawaniu poleceń. Głos powinien być stanowczy i spokojny.

Kiedy młody pies robi coś niewłaściwego nie należy krzyknąć „nie”, ale powiedz stanowczo „zostaw”.

Używając w różnych sytuacjach różnych słów, uczysz psa jak postępować w danej sytuacji np. „nie gryź”, „nie szczekaj” czy „spokój.” Pies reaguje również na ruch ciała więc ucząc go staraj się dostosować do siebie ruch słowo i ton głosu, a będziesz o wiele lepiej zrozumiany. Staraj się przy tym na każdym kroku okazywać psu swoje pozytywne uczucia. Powściągnij gniew. Strach okazywany przez psa nie jest dobrym sprzymierzeńcem w szkoleniu.. Od podejścia do procesu szkolenia zależy czy będziesz z psem współpracował, czy toczył z nim walkę, aby zrobić to, o co go poprosisz.

Szkolenie zaczynamy od prawidłowego użycia smyczy, która pozwala panować nad psem w każdej sytuacji, a zwłaszcza wtedy, gdy ma on ochotę na zupełnie coś innego. Chodzenie na smyczy jest w zasadzie czynnością przykrą dla zwierzęcia, ponieważ ogranicza jego naturalną swobodę ruchów. Tak więc należy trzymać smycz luźno, chyba że koryguje się zachowanie psa. Początkowo, szczeniak, kiedy zakładamy mu smycz zachowuje się bojaźliwie lub opornie. Pozostaje w tyle, kładzie się na ziemi, wyrwa do przodu. Lepiej wtedy skrócić nieco smycz i delikatnymi pociągnięciami uczyć psa prawidłowego zachowania. Nie wolno mu w tym czasie skakać, ciągnąć, szarpać i kręcić w kółko. Kiedy już idzie spokojnie koło lewej nogi swojego pana, uczymy go ruszać na polecenie „idziemy”. Praktyczniej jest robić to w spokojnym miejscu, gdzie nic naszego ucznia nie rozprasza, zwłaszcza inne psy bawiące się opodal. Nie zapominajmy o zabraniu ze sobą psich przysmaków, a za każdą dobrze wykonaną komendę nagradzaj i chwal.

Nauka siadania

Pies koniecznie powinien znać takie polecenie, jest ono wygodne w wielu sytuacjach np. u lekarza weterynarii, przed sklepem, itp. Aby nauczyć go tego, kucnij obok psa. Połóż jedną rękę na szyi psa. Jedną ręką podnieś lekko głowę psa do góry, a drugą „podetnij” łagodnie stawy kolanowe tylnich łap lub przyciśnij ręką zad psa, aby usiadł. W ten sposób pies zmuszony zostanie do wykonania polecenia. Kiedy siądzie, pogłaszcz go, pochwał i wykaż entuzjazm i radość. Powtarzaj ćwiczenie kilka razy dziennie.

Nauka pozostawania w miejscu

„Czekaj”, „leżeć” i w „miejscu”

Te trzy polecenia, bardzo do siebie podobne, są bardzo istotne w wychowaniu psa. Oznaczają one, że pies nie może się ruszać bez względu na to, co się wokół dzieje. Codzienne stosowanie tych poleceń pozwala utrzymać dyscyplinę bez konieczności szarpania się ze zwierzęciem. Pomaga też psu panować nad nieposłuszeństwem, nadpobudliwością i agresją. Naukę rozpocznij stając obok psa i każąc mu leżeć koło siebie, przytrzymując lekko psa ręką do ziemi. Następnie stań naprzeciw psa, pochyl się, wyciągnij dłoń w kierunku psa, powiedz „leżeć”, a potem „zostań”. Polecenie słowne i gest dłoni muszą być wykonane równocześnie. Kiedy pies zrozumie, czego od niego oczekujesz, cofnij się kilka kroków powoli, cały czas trzymając dłoń przed jego oczami. Potem, kiedy nie będzie się ruszał - pochwał go. Podejdź z powrotem, pogłaszcz go i wychwalaj jego posłuszeństwo dopóki leży. Daj odrobinę psiego przysmaku, aby polecenie kojarzyło mu się z przyjemnością. Pies może wstać tylko na komendę „wolny” lub inną zrozumiałą dla niego np. „chodź”. Powtarzaj ćwiczenie tak długo, aż pies zrozumie, że może ruszyć się dopiero wtedy, gdy mu na to pozwolisz. Kiedy już to opanuje, zostaw go na nieco dłużej niż kilka sekund, bo tyle początkowo będzie zdolny

wytrzymać. Następnie wprowadź pewne utrudnienie. Po komendzie „leżeć” lub „zostań” zacznij bawić się piłką. Pies nie powinien reagować ani wstawać. Kiedy wykona polecenie znów go pochwal i daj nagrodę. Nie zapomnij powtarzać ćwiczenia podczas spacerów i stopniowo zwiększaj odległość, na którą się oddalasz. Nie wpadaj w gniew, gdy nie wszystko będzie się od razu udawało. W momencie, gdy twój pies źle wykonuje zadanie, podejdź do niego spokojnie, chwyć go i sprowadź z powrotem na miejsce do pozycji „leżeć”. Zacznij od nowa. Następnym razem będzie lepiej.

Polecenie powrotu „na miejsce”

To bardzo użyteczna komenda do stosowania w mieszkaniu. Oznacza ona dla psa jednoznacznie, iż ma się natychmiast położyć na swoim legowisku. Stosujemy je na przykład, gdy przychodzą goście i nie chcemy aby nam przeszkadzał lub w czasie spożywania posiłków przez rodzinę, ponieważ pies nie powinien naprzykrzać się przy stole. Pamiętaj jednak, aby to nie trwało zbyt długo. , pozwól mu na swobodne zachowanie i kontakty z całą rodziną.

Zaczynamy od kojarzenia słowa „na miejsce” z legowiskiem. Wypowiadamy więc to słowo krótko i prowadzimy psa na jego poślanie zachęcając go smakołykami. Pokazujemy mu ręką, aby się położył. Kiedy to robi, należy pieszczotliwie go pochwalić. Powtarzamy ćwiczenie, dopóki pies sam nie pójdzie na poślanie i nie położy się. Następnie przekazujemy polecenie, „zostać” i „leżeć”. Jeśli szybko wstanie, sprowadzamy go jeszcze raz, na miejsce, tym razem bardziej stanowczo. Nie dajemy nagrody. Powtarzamy ćwiczenie i nagradzamy psa po prawidłowym wykonaniu ćwiczenia . Nagrody systematycznie ograniczamy, aby psa nie przekarmić i aby potrafił wykonać polecenie w każdej sytuacji.

„Nie gryź”

Pies nie może gryźć człowieka. Ponieważ jest to u niego naturalny odruch, musi być tego oduczony. Naukę rozpoczynamy, gdy szczeniak usiłuje cię gryźć np., kiedy odbierasz mu jego ulubioną zabawkę. Zastosuj polecenie stanowcze „nie gryź”. Gdy przestanie pochwal go, polecenie to mów głosem stanowczym i poważnym, ponieważ w żadnym przypadku nie

można dopuścić do sytuacji, gdy właściciel boi się własnego psa i ten zdając sobie z tego sprawę, nie pozwala podejść nikomu z rodziny w pobliże miski z jedzeniem lub nie wpuszczając nikogo na kanapę, na której właśnie leży.

Pies a dziecko

35. Wiadomo, że najbardziej pragną mieć psa dzieci i ze względu na nie kupujemy go. Czy kierowanie się tymi względami jest dobre dla dziecka i rodziny ?

Jeśli poruszamy wszystkie najważniejsze sprawy związane z posiadaniem psa, nie możemy pominąć tematu jakim jest wzajemny stosunek dziecko- pies i odwrotnie. Bardzo przecież często jedynym motywem naszej decyzji kupna psa jest nieustanna prośba o nie naszego dziecka. Jeśli jest to jedyne dziecko, pies staje się jego towarzyszem i opiekunem, zappełniającym puste

godziny oczekiwania na rodziców, pracujących coraz dłużej i powracających z pracy coraz później. Musimy jednak pamiętać, że pies nie może stać się zabawką kupioną do zaspokojenia kolejnego kaprysu. Dziecko, które zapragnie mieć psa, prawie zawsze obiecuje solennie, że będzie wychodziło na spacer, czesało psa itp. W praktyce, okazuje się, iż wszystkie prace spadają na rodziców, więc decyzja o posiadaniu psa musi być dobrze przemyślana właśnie przez nich. Zwierzę w domu zmienia życie całej rodziny. Przeważnie ma pozytywny wpływ na wszystkich jej członków, nie tylko na dziecko, które w towarzystwie zwierzęcia uczy się społecznego podejścia do życia. Wiadomo, że pies jest istotą potrzebującą miłości i zainteresowania, które w największym stopniu zapewni mu właśnie dziecko, same mające te właśnie potrzeby. Wspólnie dorastając, dziecko i pies wychowują się wzajemnie, uczą się cierpliwości i miłości. Pies staje się nierzadko powiernikiem i pocieszycielem w trudnych chwilach, a jego wierna miłość rekompensuje

inne niedostatki. Nie wszystkie jednak rasy nadają się do wspólnego życia z dzieckiem pod jednym dachem. Psy ze znaczną tendencją do dominacji w stadzie jakim dla nich jest rodzina, mogą w niektórych sytuacjach być nawet niebezpieczne. Dlatego wybierając psa z myślą o naszym dziecku kierujemy się zupełnie odmiennymi kryteriami. Przede wszystkim musi to być rasa uznana za łagodną, lubiący się bawić. Średniej wielkości. Zbyt mały pies mógłby zostać skrzywdzony przez dziecko, zbyt duży, sam mógłby dziecko skrzywdzić. Na pewno nie powinien to być decyzja przypadkowa, aby nie nastąpił konflikt interesów. Kiedy już dokonamy odpowiedniego zakupu warto zwrócić dziecku uwagę na kilka podstawowych zasad postępowania , co pozwoli nawiązać prawdziwie przyjacielski kontakt z czworonogiem.

Zakończenie

Przyjaźń człowieka i psa to jedna z najpiękniejszych rzeczy jakie mogły się nam ludziom przytrafić, dlatego mamy nadzieję, że pytania i odpowiedzi przydadzą się w tej relacji i sprawią, że będzie ona zarówno dla nas jak i naszego psa czymś niepowtarzalnym.

Dorota i Adam Modrzewscy

Koniec

Zapraszamy do naszej lecznicy dla zwierząt

**Lecznica dla zwierząt Warszawa-Mokotów
ul. Zaciszna 10, 02-912 Warszawa**

Godziny przyjęć:

Poniedziałek godz. 16:00 - 19:00

Wtorek godz. 16:00 - 19:00

Środa godz. 16:00 - 19:00

Czwartek godz. 16:00 - 19:00

Piątek godz. 09:00 - 14:00

Zabiegi i operacje umawiane są indywidualnie - telefon

22 842 88 80

Strzyżenie psów po uprzednim umówieniu się pod numerem

501 158 575